

De bekendste spreekjes voor kleuters

Vivian den Hollander

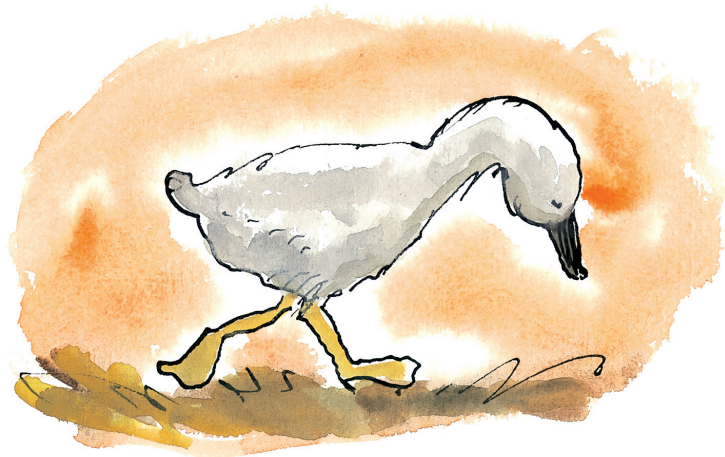
met illustraties van

Alex de Wolf

Van Holkema & Warendorf

Inhoud

Roodkapje	7
Hans en Grietje	12
De prinses op de erwt	19
Sneeuwwitje	24
De kikkerkoning	34
Klein Duimpje	42
Doornroosje	53
Het lelijke jonge eendje	60
De wolf en de zeven geitjes	66
Assepoester	72

Roodkapje

Er was eens een lief meisje. Omdat ze altijd een rood mutsje droeg, noemde iedereen haar Roodkapje.

Op een dag zei haar moeder: 'Roodkapje, wil je naar grootmoeder gaan? Ze is ziek. Breng haar maar een flesje sap en lekkere koekjes. Dan wordt ze vast gauw beter.'

'Goed, mam.' Roodkapje pakte de mand met het lekkers, zwaaide haar moeder gedag en ging op weg.

Nadat ze een tijdje door het bos had gelopen, hoorde Roodkapje geritsel. Wat zou dat toch zijn? dacht ze. Zitten er lieve konijntjes in de bosjes? Of grappige egeltjes?

Ze schrok heel erg toen er opeens een wolf uit de struiken sprong. 'Help!' gilde Roodkapje. 'Help!'

'Wat is dat nou?' vroeg de wolf vriendelijk. 'Ben je bang voor me?' Roodkapje knikte.

'Dat hoeft niet, hoor,' zei de wolf. 'Ik ben namelijk geen boze wolf, maar juist een heel lieve.'

Dat meende de wolf natuurlijk niet. Want eigenlijk had hij erg veel zin om Roodkapje op te eten. En daarom vroeg hij: 'Waar ga jij naartoe?'

'Naar grootmoeder,' zei Roodkapje. 'Ze is ziek en daarom ga ik haar koekjes en sap brengen.'

‘Wat lief van jou.’ De wolf likte stiekem zijn lippen af, zo veel trek had hij in Roodkapje. ‘Waar woont jouw grootmoeder?’

‘Aan het eind van dit pad, in het huisje bij de drie bomen.’

De wolf tuurde het pad af en kreeg een heel goed idee. Hij dacht: Als ik nou eerst die grootmoeder opeet en daarna pas Roodkapje, dan heb ik twee lekkere hapjes op één dag. Mmm!

En vlug zei hij: ‘Lieve Roodkapje, ik ga weer, hoor. Maar weet je wat je moet doen? Pluk bloemen voor je grootmoeder. Dat zal ze fijn vinden. Kijk, verderop groeien er een heleboel.’

En de wolf rende ervandoor. ‘Haha,’ lachte hij zachtjes, ‘wat ben ik toch slim. Nu gaat Roodkapje bloemen plukken en in-tussen kan ik lekker haar grootmoeder opeten.’

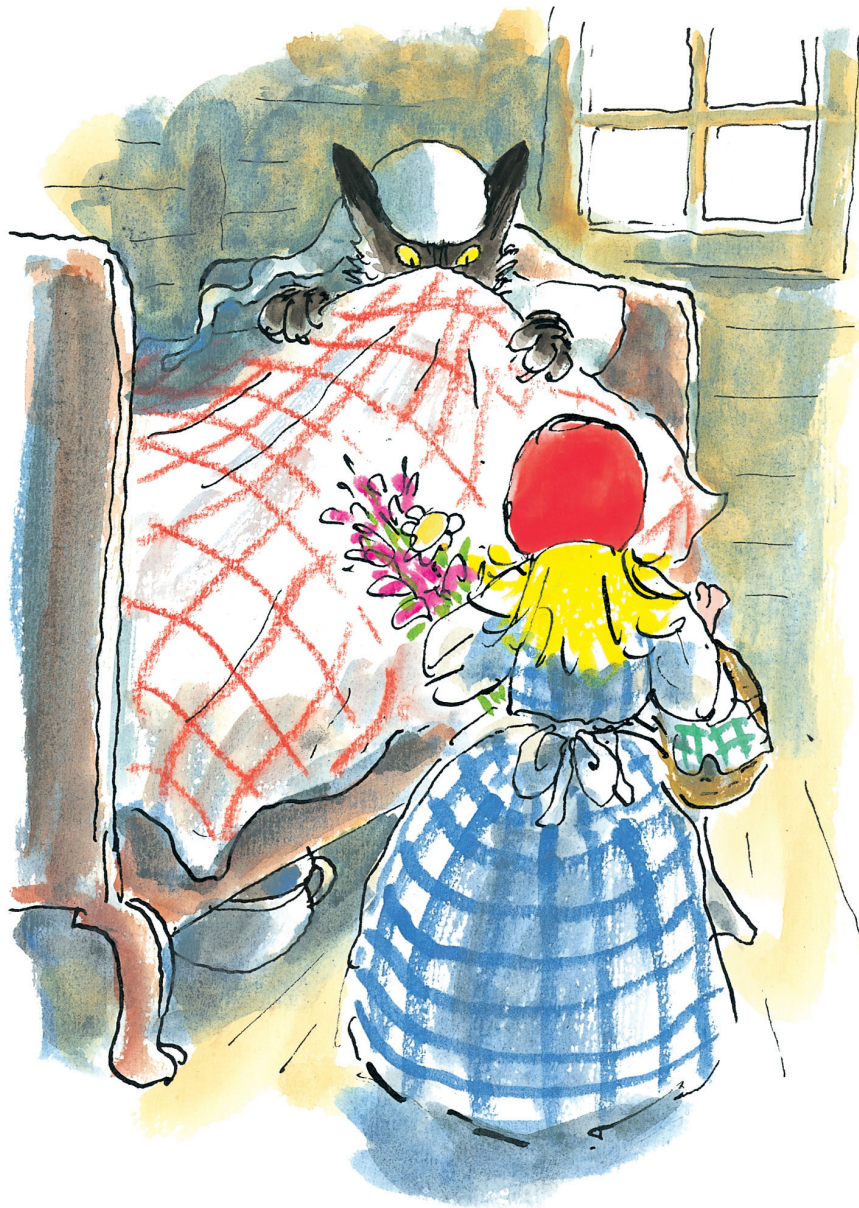
Al snel kwam de wolf bij het huisje. Met zijn poot klopte hij op de deur.

‘Ben jij dat, Roodkapje?’ vroeg grootmoeder. ‘Trek maar aan het touwtje, dan gaat de deur vanzelf open.’

Dat deed de wolf. Op zijn tenen sloop hij naar het bed van grootmoeder en... Hap! De gemene wolf slokte haar in één keer op.

Daarna pakte hij een nachthemd uit de kast en trok dat aan. Want hij wilde op grootmoeder lijken, anders zou Roodkapje hem meteen herkennen. Maar met alleen grootmoeders nachthemd aan zag hij er nog steeds uit als een wolf.

Toen zag hij de slaapmuts van grootmoeder liggen. Die zette ze altijd op als ze ging slapen. De wolf trok de slaapmuts over zijn kop en kroop in het bed. Net op tijd, want daar kwam Roodkapje al aan met een grote bos bloemen.

Wat gek, dacht ze toen ze voor het huisje stond. De deur staat zomaar open. Ze liep naar binnen en riep: 'Dag grootmoeder, hier ben ik.'

Er kwam geen antwoord en Roodkapje liep naar het bed. Wat lag oma diep onder de dekens. En wat zag ze er vreemd uit! 'Grootmoeder,' zei Roodkapje ongerust. 'Wat hebt u grote oren.'

‘Dan kan ik je beter horen, mijn kind,’ zei de wolf met een zachte gromstem.

‘Maar grootmoeder, wat hebt u grote ogen.’

‘Dan kan ik je beter zien, mijn kind.’

‘Maar grootmoeder, w-wat hebt u een grote mond.’

‘Dan kan ik je beter... opeten!’ gromde de wolf. Hij sprong uit bed en at Roodkapje in één hap op.

Met een volle buik kroop hij terug in het bed en hij viel al snel in slaap.

Na een tijdje kwam er een jager langs het huisje. Hij hoorde een hard gesnurk. Grrr... Grrr... Grrr...

Tjonge, dacht hij. Die grootmoeder snurkt hard. Zou het wel goed met haar gaan? Hij gluurde door het raam en zag de wolf liggen. Oef. Wat had dat beest een dikke buik!

De jager snapte meteen wat er gebeurd was. ‘Wat ben je toch een gemene, boze wolf,’ mopperde hij. Hij pakte zijn mes en sneed met één haal de buik van de wolf open. Daar kwamen grootmoeder en Roodkapje tevoorschijn.

‘Wat ben ik blij dat ik uit die donkere buik ben!’ riep Roodkapje.

En grootmoeder schudde de hand van de jager. ‘Dank je wel.

Je hebt ons gered!’

Intussen snurkte de wolf gewoon door.

De jager en Roodkapje zochten een paar grote stenen en stopten die vlug in de buik van de wolf. Grootmoeder pakte een naald en draad en naaide de buik weer dicht.

Daarna verstopten ze zich achter een van de bomen die bij het huisje stonden.

Na een paar minuutjes zagen ze de wolf naar buiten komen.
'O,' kreunde hij. 'O, wat heb ik een dorst. Misschien heb ik toch te veel gegeten. Ik ga gauw wat water drinken.'

Hij strompelde met veel moeite naar de rivier. Daar boog hij zijn kop voorover... Maar door de zware stenen in zijn buik viel hij in het water en verdronk.

'Van die engerd hebben we gelukkig nooit meer last!' riep grootmoeder blij. Ze voelde zich meteen een stuk beter. Ze schonk een glaasje sap in en ze aten van de koekjes die Roodkapje had meegebracht. En alle drie waren ze blij dat het zo goed was afgelopen.

